

Usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 13.12.1996, sp. zn. 5 To 96/93, ECLI:CZ:VSPH:1996:5.TO.96.1993.1

Číslo: 21/1997

Právní věta: Vypuštění dílčích útoků pokračujícího trestného činu z popisu skutku ve výroku rozsudku oproti obžalobě má důsledky obdobné jako zprošťující rozsudek. Podá-li proto poškozený odvolání proti výroku takového odsuzujícího rozsudku, jímž byl podle § 229 odst. 3 tr.ř. per analogiam odkázán se svými nároky na řízení ve věcech občanskoprávních, jde o odvolání podané osobou neoprávněnou a odvolací soud je z tohoto důvodu zamítne podle § 253 odst. 1 tr.ř.

Soud: Vrchní soud v Praze

Datum rozhodnutí: 13.12.1996

Spisová značka: 5 To 96/93

Číslo rozhodnutí: 21

Číslo sešitu: 3

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Odvolání

Předpisy: 141/1961 Sb. § 229 odst. 3

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Vrchní soud zamítl odvolání poškozených proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 2. 4. 1993 sp. zn. 1 T 7/91.

Z odůvodnění:

Napadeným rozsudkem byl obžalovaný M. T. uznán vinným trestným činem podvodu podle § 250 odst. 1, odst. 3 písm. a), odst. 4 tr. zák. a odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání pěti roků, pro jehož výkon byl podle § 39a odst. 2 písm. a) tr. zák. zařazen do první nápravně výchovné skupiny. Dále mu byla uložena podle § 228 odst. 1 tr. ř. povinnost uhradit způsobenou škodu, přičemž však, pokud jde o poškozené Ing. R. F., M. P., Ing. F. K. a JUDr. R. R., byli podle § 229 odst. 3 tr. ř. per analogiam odkázáni na řízení ve věcech občanskoprávních.

Proti rozsudku podal odvolání jednak obžalovaný, avšak vzal je zpět a zpětvzetí bylo usnesením Vrchního soudu v Praze vzato na vědomí podle § 250 odst. 4 tr. ř., a dále shora jmenovaní poškození.

Tito poškození ve svém odvolání konstatují, že krajský soud v rozsudku vypustil ze žalovaného skutku jednotlivé útoky týkající se podepsaných poškozených, což odůvodnil tím, že obžalovaný nemohl vylákaný obnos vrátit z toho důvodu, že byl vzat do vazby a lhůta návratu předaných peněz v té době

ještě neuplynula.

Všichni jmenovaní poškození potvrdili, že byli jednáním obžalovaného uvedeni v omyl a v tomto omylu byli obžalovaným utvrzováni určováním nových termínů převzetí slíbeného automobilu. I v těchto případech bylo prokázáno, že obžalovaný vůbec nevyvinul žádnou snahu opatřit vozidlo ani neměl v úmyslu vrátit svěřené peníze. Podle odvolatelů jde o další dílčí útoky podvodů obžalovaného spáchané stejným způsobem jako skutky, za něž byl odsouzen. Proto poškození navrhuje, aby odvolací soud rozhodl o povinnosti obžalovaného nahradit škodu způsobenou trestným činem. Nároky poškozených jsou prokázány v příslušném trestním spisu řádně.

Vrchní soud v Praze se z podnětu podaných odvolání zabýval především zkoumáním, zda jsou splněny podmínky pro to, aby na jejich podkladě přezkoumal správnost napadeného rozsudku a řízení, jež mu předcházelo, a dospěl k závěru, že je nutno tato odvolání považovat za podaná osobou neoprávněnou a jako taková je zamítnout podle § 253 odst. 1 tr. ř.

V této souvislosti je nutno zmínit č. 43/1967 Sb. rozh. tr. a shodně č. II./1962 Sb. rozh. tr., podle nichž, podá-li poškozený odvolání proti výroku zprošťujícího rozsudku, jímž byl podle § 229 odst. 3 tr. ř. odkázán se svými nároky na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních, jde o odvolání podané osobou neoprávněnou, a proto je odvolací soud zamítne podle § 253 odst. 1 tr. ř.

V posuzované věci byly jednotlivé dílčí útoky jinak odsouzeného trestného činu podvodu podle § 250 tr. zák. z výroku o vině vypuštěny. Při nedostatku odvolání krajského státního zástupce v neprospěch obžalovaného nelze jeho pozici, pokud se týká výroku o vině oproti napadenému rozsudku, zhoršit. Vypuštění jednotlivých dílčích útoků pokračujícího deliktu má přitom důsledky, které odpovídají významu zprošťujícího rozsudku.

Za této situace v postupu, jímž krajský soud jmenované poškozené podle § 229 odst. 3 tr. ř. per analogiam odkázal s jejich nároky na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních, nelze shledat pochybení a vzhledem ke shora uvedené konstantní judikatuře bylo nutno podle § 253 odst. 1 tr. ř. zmíněná odvolání zamítnout.